

[Gustav Pedersen.]

lovbehandling skal have en ny Sydslesvig-aktion. Det har jo iøvrigt været karakteristisk for hele denne sag, at den har været et langt mere anvendt emne på sommermøder og andre partisammenkomster end her i rigsdagen. Det var jo ikke Knud Kristensens indlæg her i rigsdagen, der skabte den storm, der lod hans ministerium blive borte med blæsten, og det er heller ikke herinde, de øvrige stærke venstretaler har været holdt om Sydslesvig.

Fra socialdemokratisk side er der kun grund til at understrege, at vi er enige med regeringen i, at flygtningespørgsmålet foreløbig er det alt overskyggende, som alle kræfter bør sættes ind på at få i skred. Vi er imidlertid heller ikke blinde for, at der netop i denne sag er store vanskeligheder, fordi flygtningespørgsmålet i Tyskland er meget mere end et Sydslesvigsspørgsmål, og fordi det nu engang ikke er Danmark, der er overregering i Vest- og Østtyskland.

Jeg gentager imidlertid, at der her ikke er uenighed om, at hvad der er rimeligt og forsvarligt også skal sættes ind for at aflaste trykket mod grænsen og for at give den sydslesvigske befolkning mulighed for upåvirket af flygtningeinvasjonen at finde sit endelige nationale leje. Da jeg dårligt kan tænke mig, at der er nogen, der i fuld alvor vil hævde, at tidspunktet er egnet til at gå videre end til at gøre dette arbejde og ellers yde de danske al den støtte, det er muligt at give dem til sikring af deres frihedsrettigheder, skulle der nu kunne blive den ro om denne sag, som både sagen og de sydslesvigske danske og Danmark er bedst tjent med.

Jeg håber iøvrigt, at den overenskomst, der er afsluttet mellem vore landsmænd syd for grænsen og Kielregeringen, vil bidrage til at give plads for fredens arbejde i den uundgæelige nationale kappestrid, der bør føres i gensidig respekt og i tolerancens ånd. Jeg håber også, at man fra begge sider vil bidrage til, at overenskomsten bliver efterlevet i den ånd, der kan gøre den til det virkelige store fremskridt.

Jeg ønsker i anledning af tyske bemærkninger om en tilsvarende ordening i Danmark at understrege, at Danmark roligt kan henvise til sit forhold til det tyske

mindretal i Sønderjylland i mellemkrigsårene. Bedre kan det ikke siges, hvordan dansk mentalitet er i forhold til et nationalt mindretal, når dette mindretal blot viser et minimum af loyalitet overfor den stat, hvor det kræver statsborgerret.

Inden jeg forlader dette spørgsmål, ønsker jeg i anledning af de mange beskyldninger, der har været rettet mod regeringen for at være hel eller delvis årsag til de danske sydslesvigeres stemmetab ved det tyske rigsdagsvalg, at sige, at disse udtalelser bedre end noget andet viser, hvor helt unaturligt opskruet en del af den såkaldte Sydslesvigpropaganda har været. Hvis det virkelig var berettiget at forlange en sådan påstand diskuteret, måtte det betyde, at man ville analysere nationalitet og national indstilling på linie med politiske standpunkter hos den del af befolkningen, der hverken har en politisk idé eller blot en anskuelse, der rækker ud over døgnets genvordigheder.

Vi kender jo allesammen nogle stykker af de vælgere, der truer med at stemme på et andet parti, hver gang de synes, at deres interesser bliver gået for nær og ikke godt nok varetaget af dem, de før stemte på. Det er folk, der, uanset at der ideologisk er et svælg mellem f. eks. det konservative folkeparti og retsforbundet, alligevel synes, at det er politisk klogt at gå fra de konservative til retsforbundet, hvis de synes, at retsforbundet anvender kraftigere ordskyts mod restriktionerne end de konservative. At sådanne folk dermed også skifter standpunkt i et så afgørende spørgsmål som grundskyld, tænker de enten ikke over, eller de tager det ikke så nøje, fordi de jo altid kan løbe tilbage igen eller til et tredje parti, hvis grundskylden eller et helt nyt problem bliver aktuelt.

Jeg fornærmer antagelig intet parti i denne sal, når jeg siger, at dansk samfundsliv var ilde faren, om ansvarlige partier af hensyn til denne gruppe, der jo altid er størst i vanskelige overgangsår, skulle undlade at gøre dagens gerning, som ikke kan tage hensyn til enhver gruppes særinteresser, fordi de ikke altid er forenelige med helhedens interesser.

Når det imidlertid trods alt er hovedindstillingen vedrørende ændring af politisk overbevisning, det vil sige, når man kun